

Chuyện Tình Kể Lại.

Ngô Du Trung

Tôi bắt đầu yêu từ năm mười ba tuổi. Người xưa thường nói: Nữ thập tam, nam thập lục, mà tôi thì mới mười ba tuổi đã biết yêu rồi. Tình yêu không phân biệt... tuổi tác. Mười ba tuổi yêu cũng được, có sao đâu? Tôi yêu một cô bạn hàng xóm. Nàng cũng mười ba. Thật ra chúng tôi quen nhau từ nhỏ vì nhà hai đứa ở cạnh nhau, chỉ cách một hàng rào dâm bụt. Không như nàng thơ của Nguyễn Bính:

*Nhà nàng ở cạnh nhà tôi,
Cách nhau cái dậu mỏng tơ xanh rờn.
Hai người sống giữa cô đơn,
Hình như nàng có nỗi buồn giống tôi...*

Chúng tôi chẳng có nỗi buồn nào mà cũng không sống trong cô đơn. Chúng tôi sống vui vẻ, bình đẳng. Làng tôi trẻ con chơi với nhau không phân biệt phái tính, giai cấp. Những lúc nàng theo tôi đánh đáo, u mồi, nếu nàng thua tôi vẫn bắt nàng cồng tôi long nhong y như đối với những thằng bạn trai khác. Có lẽ vì thấy như vậy thua thiệt quá, thỉnh thoảng nàng bày trò buôn bán, hoặc trò nữ công gia chánh. Trong các trò chơi này tôi luôn luôn bị làm... con cho nàng sai bảo, may mắn lắm là được làm em, chưa bao giờ tôi ngoi lên được chức... chồng để ngồi rung đùi chờ vợ đi chợ về nấu nướng cho ăn. Những lần đó tôi thật tối tăm mặt mũi. Mà khổ cái bọn con gái khi chơi những trò ẻo lả đó thì lại điệu bộ, kiêu cách, rắc rối vô cùng. Hết lấy cho... má cái này thì chạy đi tìm cho... chị cái khác. Chao ơi, thật là mất mặt nam nhi chi chí.



Ngoài những trò chơi đã kể, tôi lại rất thích tắm sông, nhưng ba má tôi sợ tôi chết đuối nên cấm tiệt. Tôi phải lén đi. Trưa trưa tôi ra bờ sông, cởi trần tồng ngồng long nhong xuống nước, bơi lội thỏa thuê chệch chán rồi leo lên bờ mặc quần áo vào. Về nhà, má tôi thấy quần áo tôi khô ráo bà đâu biết được. Nàng cũng thích tắm sông nên thường theo tôi mỗi trưa. Dĩ nhiên nàng không cởi tuốt ra như tôi. Chúng tôi quen như vậy.

Thời gian trôi đi, chúng tôi chơi đùa, đánh đáo, u mồi, bắn chim, đá dế, tắm sông tắm suối với nhau thật vui vẻ, vô tư không thắc mắc, áy náy, ngại ngùng gì cả. Nhưng một hôm chúng tôi ra đến bờ sông, như thường lệ, tôi cởi phăng chiếc áo quăng trên bờ cỏ rồi sửa soạn cởi quần, tôi bỗng nghe nàng gọi:

- Quân.

Tôi nhìn sang; nàng ngập ngừng:

- Để vậy tắm không được à?

Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại sao?

- Ai lại tắm trường, kỳ chết.

Cha chả, thật là rắc rối! Chớ lâu nay tắm như vậy hoài có sao đâu, bây giờ bày đặt kỳ với không kỳ. Tôi gạt phắt:

- Chớ hồi trước tới giờ mấy kỳ?

Hình như nàng hơi đỏ mặt, ấp úng:

- Hồi trước khác, bây giờ khác.

- Khác chỗ nào?

- Bây giờ mình lớn rồi.

Lớn rồi? Tôi tò mò ngắm nàng. Ừ nhỉ, nàng lớn rồi. Lớn hồi nào mà tôi không hay. Tóc bắt đầu để dài, da thịt bắt đầu nẩy nở, ngực đã hơi vun. Thấy tôi ngó lom lom, nàng giận dỗi bỏ về. Trưa hôm đó tôi tắm một mình. Dĩ nhiên tôi cởi tuốt ra hết. Tôi bơi lội, vũng vầy một mình trong giòng nước thênh thang mà đầu óc cứ vẫn vơ về những điều nàng nói. Nước mát mơn trớn, vuốt ve thân thể tôi trần truồng. Tôi mơ hồ một cảm giác nhột nhạt kỳ lạ.



Tôi bắt đầu để ý quan sát nàng. Nói chuyện với tôi nàng không mày tao nữa mà kêu tên và xưng tên. Nàng thường hay xăm soi, chú ý đến cách ăn mặc; quần áo, tóc tai lúc nào cũng thẳng thớm, mượt mà. Nàng từ chối không tham dự vào những trò phá phách, đùa nghịch, không thường cùng bọn con trai chúng tôi tắm nắng dầm mưa nữa. Những thay đổi của nàng kéo theo sự thay đổi ở tôi. Tôi bắt đầu e dè, không còn tự nhiên đùa giỡn, vật lộn với nàng. Tôi cũng có cảm tưởng như mình đã... lớn.

Đường về nhà chúng tôi phải qua một chiếc cầu bắc ngang một con mương. Chiếc cầu làm bằng thân cây dừa, người ta vạt bằng mặt để đi cho dễ. Chúng tôi đã qua lại trên chiếc cầu này hàng trăm lần, chưa lần nào bị té. Ngay cả những lúc rượt đuổi nhau, chúng tôi chạy băng băng trên thân cầu không chút ngưng ngạt, vấp vấp. Vậy mà không biết sao lần đó nàng lại té.

Hôm ấy chúng tôi đi học về - nàng và tôi học cùng trường cùng lớp. Chúng tôi đi song song với nhau suốt đoạn đường từ trường về nhà, nói chuyện vui vẻ. Đến đầu cầu, tôi dừng lại nhường cho nàng qua trước. Tôi... lớn rồi mà, phải lịch sự một chút chứ. Nàng bước lên cầu; tôi đứng nhìn theo. Không hiểu sao ra đến giữa cầu, tôi thấy nàng chệch một bước chân và chao mình rơi tòm xuống mương. Tôi hoảng hốt quăng cặp vở chạy đến, ngồi quặp chân vào thân cây dừa lấy thể chịu để kéo nàng lên. Chúng tôi loay hoay một hồi, không biết sao tôi cũng trật chân rơi xuống mương. Mương mùa đó cạn nước nhưng đầy bùn. Toàn thân chúng tôi bê bết bùn đất. Tôi nhìn nàng rồi phá ra cười, nhưng nàng thì cười không nổi, mặt mày bí xị.

Thấy nàng sắp khóc, tôi nín cười bảo nàng đu hai tay vào thân cây dừa, hai tay tôi ôm ngang hông nàng đẩy lên. Tay nàng đầy bùn nên không thể bám chặt vào thân cầu, mà tay tôi cũng đầy bùn nên không thể đẩy nàng lên cao được. Chúng tôi cứ loay hoay, tuột lên tuột xuống như hai con ếch nhảy hoài không ra khỏi vũng bùn. Tôi bảo nàng:

- Ráng lên chó; lần này chắc được.

Nàng lại đu người vào thành cầu. Tôi ôm ngang hông đẩy nàng lên. Tôi cố gắng đẩy.

Lớp áo nàng đang mặc tuột dần ra. Bàn tay tôi trơn chạy trên da thịt nàng, vuốt ve, mơn trớn trên ngực nàng mới nhú. Một cảm giác rân rân, tê mê kỳ diệu phiêu phiêu trên mười đầu ngón tay rồi lan dần ra khắp người. Tôi đứng ngẩn ngơ. Mà hình như người nàng cũng run lên. Nàng buông tay và tôi bắt ngờ hứng trọn lấy thân thể nàng. Nàng nhìn tôi một thoáng rồi bẽn lễn quay mặt đi, đôi mắt long lanh một nỗi niềm thầm kín. Năm đó chúng tôi đều mười ba tuổi.

Chúng tôi song đôi nhau đi suốt quãng đời học sinh tươi đẹp với một tình yêu thơ mộng, tinh khôi. Những ngày cùng đến trường, những đêm làm bài chung, những ngày mưa, những tháng nắng lúc nào cũng có nhau. Cả hai chúng tôi cùng đậu tú tài một, rồi nàng nghỉ học xin đi dạy. Tôi tiếp tục học thêm một năm nữa. Đậu xong tú tài hai, tôi vào lính. Hôm trước khi đi trình diện, tôi và nàng rong chơi với nhau suốt một ngày. Chúng tôi đi dạo khắp xóm làng, thăm tất cả bạn bè quen biết y như một cặp vợ chồng mới cưới.



Đêm hôm đó chúng tôi ngồi dưới tàn cây trứng cá bên hông nhà nàng. Cây trứng cá xò cái tàn rộng phủ sang bên sân nhà tôi mà thuở nhỏ chúng tôi vẫn thường tranh nhau hái những trái chín đỏ ửng. Chúng tôi nhắc nhau về kỷ niệm thời thơ ấu và bàn bạc về những ngày sắp tới. Trăng sáng mờng lung huyền ảo; đêm im vắng; cây bông sứ ở góc vườn tỏa hương thơm ngào ngạt và tình yêu thì đầy ắp trong tim chúng tôi. Nàng ngồi dựa đầu vào vai tôi, mái tóc dài lấp lánh ánh trăng đêm phủ lòa xòa trên bờ vai thon nhỏ của nàng và một phần trên mặt, trên má tôi. Tôi hít thở mùi thơm của tóc, của da thịt nàng ngây ngất. Nàng mơ màng nhìn lên bầu trời đêm lấp lánh những vì sao, rồi kể tôi nghe chuyện tình Ngưu Lang, Chức Nữ. Giải Ngân hà, tháng tám mưa ngâu, kể đầu sông Tương, người cuối sông Tương... Giọng nàng buồn bã, rồi nàng đọc câu thơ:

*Em đứng bên này sông,
Trông mưa về cuối phố.*

*Người ở đâu chưa về,
Trăm năm xin chờ đợi.*

Tôi nghiêng người đưa hai tay ôm lấy mặt nàng. Nàng hơi ngước mắt lên nhìn tôi. Ánh trăng chảy qua kẽ lá tàn cây trướng cá rơi đúng vào đôi mắt nàng long lanh. Tôi hôn nàng. Chúng tôi hôn nhau. Cái hôn đầu tiên trong đời. Cái hôn đầu tiên của tình yêu chúng tôi. Rồi chúng tôi thì thầm trao nhau một lời hẹn trăm năm.

Tôi vào lính rồi đi lung tung. Địa danh nào ở đầu cái thư của tôi cũng làm nàng ngạc nhiên thích thú. Thư nàng viết:

"... Sao anh đi lung tung như con thoi vậy? Mới ở tuốt trong Nam anh đã chạy ra Trung; mới nghe anh kể chuyện những hàng cây thốt nốt ở biên giới Việt-Miên, thoát đã thấy anh lặn hụp trong giòng sông giới tuyền; chưa kịp dạo chơi với anh quanh cái vườn cao su ở thánh thất Tây Ninh trăm mặc nghi ngút khói hương, anh đã lôi tuột em ra thăm những lăng tẩm, đền đài, cung điện ở Huế. Mà đi nhiều như vậy có mệt không anh? Chắc mệt nhưng vui anh nhỉ?"

Em ao ước được cùng anh đi khắp đất nước như vậy. Nghe anh tả cảnh chiều chiều ngồi nhìn nắng tắt trên những ngọn đồi chập chùng cỏ tranh ở cao nguyên hay những đêm nằm lơ mơ trong rừng dừa bạt ngàn ngoài Bình Định nhìn ánh trăng loang loáng trên tàu lá mà em thích mê đi. Em kể chuyện đất nước trong thư anh cho lũ học trò nhỏ nghe; chắc chúng chẳng hiểu được đâu; nhưng em vẫn làm vì như vậy em có cảm tưởng lúc nào anh cũng ở bên em. Quân ơi, chúng ta yêu nhau và gắn gũi nhau suốt một thời mới lớn, bây giờ tự nhiên xa anh, em đâm ra hụt hẫng, chơi với... Này, mà anh đi nhiều như vậy, tìm anh, óc anh đầy những cảnh đẹp, người đẹp, anh có còn chỗ nào cho em nữa không?... "

Đó là những cái thư lúc đầu chúng tôi mới xa nhau. Về sau chiến tranh càng ngày càng khốc liệt, tôi kể cho nàng nghe về những trận đánh đẫm máu, những nhà cửa, ruộng vườn tan hoang, những trẻ thơ, người già vô tội chết oan, những bạn bè phút trước còn ngồi nhậu nhẹt, phút sau đã tai mất tanh banh thì giọng thư nàng đầy hốt hoảng, lo âu, buồn bã:

"... Eo ơi, cho đến bây giờ ngồi viết thư cho anh mà em vẫn còn phập phồng, sợ hãi. Anh biết không? Tuần trước, nửa đêm họ về lời ông Chủ tịch xã ra bắt. Bác Sáu đó, anh còn nhớ không? Họ bảo bác là nguy quyền ác ôn gì đó. Mà em thấy bác có ác ôn gì đâu. Bác hiền như cục bột. Thỉnh thoảng bác vẫn mang cho em cái thư của anh, mặc dù đó không phải là phần việc của bác. Em như vẫn còn thấy nụ cười thật lành của bác hôm nào. Bây giờ thì... Quân ơi, làng mình không còn được như xưa nữa".

"Mà thư của anh cũng làm em héo hắt ruột gan. Sao đánh nhau dữ vậy anh? Anh ráng giữ mình. Đêm đêm em vẫn cầu nguyện cho anh. Hôm qua em sang nhà, má bảo em có viết thư cho anh thì nhắc anh má dặn như vậy. Rồi má thở dài nói hòn đạn mũi tên không có mắt. Má nói không biết nó ham gì mà đi lung tung. Má nhìn em; còn em thì chỉ biết khóc. Quân ơi, anh biết không, em lo cho anh biết chừng nào".

"... Anh nhớ cây trướng cá bên hiên nhà em mà cái tàn của nó phủ sang cả bên sân nhà anh không? Nó bắt đầu có trái chín rồi đó. Mỗi chiều com nước xong rồi, chẳng biết làm gì em vẫn thường hay ra đứng thờ thần nhìn, tiện tay em hái một trái. Trái trướng cá tròn ve, bóng mượt như một hòn bi trông rất thích, em mới biết tại sao lúc nhỏ mình hay giành nhau; bây giờ thì trái đầy ra đó mà chúng ta có còn bé bỏng, thơ dại như xưa nữa đâu".

"Cây trướng cá đó đã sống bao lâu rồi nhỉ; dễ chừng có bằng tuổi chúng mình. Nó đã chứng kiến tuổi thơ của chúng ta; rồi chứng kiến tình yêu của chúng ta; và bây giờ nó lại làm chứng cho những khắc khoải, lo âu, những đợi chờ mòn mỏi của em. Anh biết không? Nhiều đêm, nhất là những đêm trăng sáng, em vẫn thường ra ngồi nơi chúng ta đã ngồi, đã hôn nhau. Em ngồi nhìn ánh trăng lạnh lẽo chảy tràn lan trên lá trên cây mà nghĩ đến anh, mơ tưởng đến anh. Em như một chinh phụ chờ chồng. "Chàng thì đi vào nơi gió cát, đêm trăng này nghĩ mát phương nao?" Nỗi lòng đó bây giờ em mới thấm thía. Anh biết không? "Em sợ lắm giá băng tràn mọi nẻo. Trời đầy trăng lạnh lẽo suốt xương da". "

Tuy vậy, thỉnh thoảng tôi cũng nhận được cái thư vui vui của nàng:
"... Hôm qua tình cờ em đọc một bài thơ rất hay. Em viết ra đây cho anh nhé:

*Mai ta đụng trận ta còn sống,
Về ghé Sông Mao phá phách chơi.
Chia sót nổi sầu cùng gái điếm,
Đốt tiền mua vợ một ngày vui...*

Có đúng vậy không anh? Cái ông nhà thơ đó cứ mỗi lần đụng trận mà còn sống thì phải về Sông Mao phá phách chơi hả anh? Còn anh, sau mỗi lần đụng trận anh làm gì? Anh đã từng chia sót nổi sầu của anh với ai chưa? Em có chị bạn bảo mấy ông lính là... ghê lắm. Chẳng phải đợi chị ấy nói em mới biết. Em biết anh ghê lắm từ... khuya rồi. Anh chết với em đó nhé!



Mà Quân này, chị bạn em cũng có chồng lính, lâu lâu mới về thăm chị một lần. Mỗi lần anh ấy về là chị vui lắm. Vui chứ sao không, phải không anh? Quân, hay chúng ta làm đám cưới. Anh xin nghỉ phép rồi chúng ta làm đám cưới. Chứ chúng ta còn chờ cho đến bao giờ? Chiến tranh này thì chờ cho đến khi nào mới chấm dứt? Anh biết không? Cưới hay không cưới thì em cũng lo lắng như nhau; nhưng cưới rồi em khỏi lo mất anh. Anh ở đâu đâu, làm gì em làm sao biết được? Anh "chia sót nổi sầu" của anh lung tung với ai em làm sao biết được. Rồi lúc nào đó anh chia hết nổi sầu, anh hóa vui quên mất đường về, em mới biết làm sao? Anh biết không? Nhiều lúc em thấy cô đơn kinh khủng. Ngoài việc dạy lũ học trò nhỏ, em chẳng biết làm gì; mà học trò cũng càng ngày càng vắng đi. Quân ơi, em yêu anh lắm, anh biết không?..."

Tôi đọc mãi những lá thư "anh biết không?" của nàng rồi thư tôi cũng đầy những "em biết không?" "Anh yêu em lắm, em biết không?"

Chúng tôi thư từ liên lạc với nhau thường xuyên. Tôi viết cho nàng bất cứ ở đâu, bất cứ khi nào có dịp. Tôi yêu nàng. Tôi yêu cả tình yêu đẹp đẽ của chúng tôi...
Nhưng một ngày thư tôi bỗng dưng bị trả lại. Tôi hoảng hốt viết tiếp nhiều lá nữa nhưng đều bị trả lại hết. Tôi buồn bã kêu thảm "Anh mất em rồi, em biết không?"

Bảng đi hơn mười năm, một hôm bất ngờ tôi gặp lại nàng tại một siêu thị ở Hoa Kỳ.
Hôm đó tôi đang đứng lựa mua một số thịt đóng hộp để dành ăn trong tuần. Đầu kia dãy kệ, tôi nghe tiếng một bé trai vòi vĩnh mẹ:

- Mẹ mua cho con hộp kẹo này.

Tiếng người đàn bà dịu dàng nhưng cương quyết:

- Không được, ở nhà có kẹo rồi; mà con ăn nhiều kẹo quá hư răng hết đấy.

Tôi nghe giọng nói đó rất quen nên ngạc nhiên quay lại nhìn. Người đàn bà mặc một chiếc váy đen và chiếc áo màu xanh da trời đang cúi xuống thì thầm dỗ dành thằng bé. Mái tóc dài rủ xuống che khuất một phần khuôn mặt. Tôi sững sờ. Nàng đó chứ còn ai nữa. Mái tóc đó, khuôn mặt đó, bờ vai nhỏ nhắn yêu kiều đó rất quen thuộc với tôi. Tôi đứng chôn chân nhìn như không tin ở mắt mình. Hình như có linh tính bị nhìn trộm, nàng ngẩng đầu quay lại. Bốn mắt nhìn nhau. Nàng cũng sững sờ, bàn tay đặt trên vai thằng bé ơ hờ buông thõng xuống; rồi nàng đứng dậy. Tôi chạy vội đến:

- Không ngờ gặp lại em ở đây.

Nàng chớp mắt cảm động:

- Em cũng không ngờ.

Sau phút xúc động ban đầu, chúng tôi hỏi thăm nhau. Tôi xoa đầu thằng bé đang đứng trở mắt ra nhìn quen cả đời mua kẹo. Tôi bảo nó:

- Cháu muốn ăn kẹo hả?

Tôi cầm gói kẹo ấn vào tay nó:

- Đây, cháu cầm lấy.

Thằng bé nhìn tôi rồi nhìn sang mẹ.

- Chiều quá nó sẽ hư. Bác cho đó; con cảm ơn bác đi.

Thằng bé ôm chầm lấy gói kẹo rồi lí nhí cảm ơn tôi. Chúng tôi bỏ siêu thị vào một quán nước. Tôi hỏi thăm về đời sống của nàng, về những ngày tháng cũ. Nàng trách tôi:

- Sao hỏi đó anh trốn em?

Tôi ngạc nhiên:

- Trốn? Anh gửi thư đến nhà em bao nhiêu lần đều bị trả lại.

Nghe tôi nói nàng sững người. Hồi lâu nàng lên tiếng:

- Ba má em dọn nhà đi tỉnh khác. Em gửi thư cho ba má anh, không thấy trả lời; gửi cho anh, thư bị trả lại.

Một lần em tìm ra nhà anh thì nhà đã dọn đi nơi khác.

Nàng dừng lại rồi buồn bã tiếp:

- Sao có sự trùng hợp oan nghiệt như vậy.

Tôi cố nén tiếng thở dài. Số trời đã định. Tôi hỏi:

- Em lấy chồng lúc nào?

Nàng đáp:

- Trước bảy lăm một năm.
- Vui vẻ chứ? Anh ấy bây giờ làm gì?

Nàng im lặng không đáp, nhìn mông lung ra cửa quán. Một lát nàng cất giọng ngậm ngùi:

- Anh ấy chết rồi; chết lúc đi lấy gỗ trong trại tù cải tạo.

Tôi nói xin lỗi rồi ngồi im. Thằng bé đang đùa nghịch với ly nước. Nó cầm cái muỗng nhỏ gõ lanh canh vào thành ly.

- Hồi đó em buồn lắm. Em cứ thắc mắc tự hỏi không biết đã làm gì để tự nhiên anh cúp hết mọi liên lạc.

Không có má em theo khuyên giải, can ngăn thì em đã tự tử rồi.

Tôi bùi ngùi:

- Anh bị phạt mấy lần rồi bị đuổi ra khỏi binh chủng. Gửi thư cho em thì thư bị trả lại. Anh nghĩ chắc em chán không muốn lấy chồng lính. Có lẽ số trời đã định như vậy.

Thằng bé làm đổ ly nước ra bàn. Nàng nạt thằng con, cầm cái khăn giấy lau chỗ nước đọng rồi bắt chọt đổi giọng vui vẻ:

- Anh làm gì mà lang thang một mình ở siêu thị? Chị đâu rồi?

Tôi vờ:

- Chị nào?

Nàng cười:

- Anh còn làm bộ. Vợ anh chờ chị nào.

Tôi đùa:

- Còn gửi ở nhà ông bà nhạc. Anh ở lính sống chết không biết chừng, lại đi lung tung bất định nên không có thì giờ lấy vợ. Hết lính lại tù. Bây giờ sang đây đàn ông đâm ra lạm phát nên cứ phải làm ông nội trợ bắt đắc dĩ, như em thấy đó.

Nàng lườm tôi:

- Anh cứ làm bộ tả oán. Em còn lạ gì anh. Quỷ quái không ai bằng.
- Anh làm gì mà quỷ quái?

Nàng nguyệt tôi, nhắc lại chuyện cũ:

- Mới mười ba tuổi đã lợi dụng mò mẫm người ta rồi, còn nói là không quỷ quái.

Tôi phân trần:

- Cái đó thật oan cho anh; chỉ vô tình thôi; mười ba tuổi biết gì mà mò với mẫm.

Tôi thấy lại ánh mắt long lanh của nàng hơn hai mươi năm trước:

- Không biết gì! Không biết gì mà ôm riết lấy người ta.

Tôi bật cười, trêu nàng:

- Mà "người ta" có thích không?

Tôi nghe nàng hứ nhỏ, đỏ mặt thẹn thùng.



Mấy tháng sau chúng tôi làm đám cưới. Một đám cưới muộn màng. Chú rể đã quá nửa đời người và cô dâu

có một nhóc tí lon ton đoạn hậu.